

Vida Kamilla

Valahol Európában

Álmaimban rendszerint görcsösen igyekszem européer hatását kelteni.

A férfit, akit nem szeretek, a nagyanyám lakásában várom,
levetkőzik, engem is erre ösztönöz.

Meglepő: pénisze helyén úr.

Erről kérdezgetem. Megsértődik. Aztán csak rábírom valahogy
a magyarázatra, ő rám veti magát és azt mondja, hogy engem nem lehet férfiként szeretni.

Polgári tapintatból nem faggatom tovább, zavaromban lezárom a témát,
azzal, hogy megjegyzem; pedig ma lett volna kedvem leszopni.

Rám nevet, arca összekeveredett Jurassic Park-os puzzle.

Ettől is erősebbek leszünk, mondja hevesen, boldogan
és fogdos, harap, ahol ér.

Képzletben igyekszem összeilleszteni a dinoszauruszokat.

Hátha szövetségre léphetek valamivel, ami él.

Persze gyorsabb nálam, pár másodperc alatt jár túl az eszemen,
majd összekulcsolt kezeinket a magasba emeli,
győzelmet jelez. Én meztelenül a földre rogyva
szedegetem a kirakóst.

Mert egy európai asszony elismeri a vereséget,
sápadtan beleájul a kézfogásba és gratulál a nyertesnek.

Renátó

átázott a zoknim, a trolin mindenki ellenség.

dolgozni járnak és csúnyán néznek.

én barikádöt akarok építeni és megtanulni fifázni,
mert mikor mások ezt csinálják, akkor úgy tűnik,
hogy biztonságban érzik magukat.

ott dolgozom, ahol a vakokat tanítják.

míg Renátót tisztába teszem, a mosdóra támaszkodik.

a ragasztós résznek kell hátul lennie,

elől a simának, megint elcsesztem,

mehet újból, ha a fütykös nincs a helyén,

akkor ki fog pisilni oldalt, átázik a nadrág, a kollégák leszidnak,

ők tépkedik a mosdókagylót a hideg falból. hozzám vágják,

és eggyé válok én is a csövekkel. Renátó együttműködő,

nem lesz baj. megússzuk ezt a pelenkacserét is.

a csapból folyik a víz,

Renátó örül, szeret kezet mosni. nemsokára bazális

foglalkozás.

jobban fáznál, ha látnád a havat, ezen gondolkodom,

ahogy a szűrős kutyajátékszeret görgetem a talpán.

én gyűlölök kezet mosni, fogat mosni, csak nézem, ahogy csobog a víz,
mások kezét oda tudom tenni, de a sajátomat nem, más szájába kanyarítom
a pasztát. gyűlölöm, ahogy besiklik a lefolyóba és nem lehet megfogni
és megölni, szétszedni nem tudom, hogy kezet kell mosni,
mindig kezet kell mosni, belehalunk folyton, veszélyes.

Renátó izzad, elfárad. a vállánál fogva irányítom vissza a termébe,
a kezét végighúzza a domború budapest-térképen,
lassú, elegáns léptekkel célt ér.

Renátó ügyes, ezt sokszor mondják is neki. türelmes és szívből játszik.
mintha nem zavarnák az intézményes keretek. nem fázik sosem.
haza akarok menni fifázni és chipset enni, és soha nem csinálni mást,
gyere, ülj a kanapéra Renátó, minden lépést lassan elmondok,
egyszer majd lehet, hogy segítség nélkül lősz gólt.

ZDENKO GELENCIR: Csónakok (Horvátország)

